

събра послѣднитѣ си сили и тръгнѣ съ голѣма мѣжа къмъ нея. Когато влѣзе вътрѣ, виде воденичаря. Борисчо пристѣпи боязливо при него, поздрави го любезно и го помоли за конакъ⁽¹⁾. Воденичаря съжали бѣдното дѣте, когато видѣ какъ лицето му е блѣдо, а очитѣ отпаднали.

— Що е мило дѣте, откъдѣ идешъ? — попита го любезно той. Окуражи се малкия Борисчо отъ любезното питание на воденичаря, разказа своята бѣда и най-послѣ додаде, че е тръгналъ по свѣта, да научи какъ да си искава хлѣба и да стане добъръ човѣкъ. Воденичарѣтъ, като чу разказа на дѣтето, рече му съ благъ гласъ: „Мило дѣте, виждамъ, че твоитѣ родители сѣ били добри хора, да сѣ живѣли, и тебе би направили честитъ, но на това имъ побъркала смъртъта! Азъ съмъ самичкъ, остани и изучи при менъ воденичарския занаятъ, може съ него да бѣдешъ щастливъ“.

— О, да бѣхте видѣли бѣдния Борисчо колко се зарадва, какъ свѣтнѣ лицето му отъ радостъ, какъ му се изпълнихъ очитѣ съ радостни сълзи! Той цѣлунѣ рѣка на своя добродѣтель, обѣща се, че ще е прилеженъ и добъръ.

Отъ тогава се изминѣхъ нѣколко години, бѣдния Борисчо винѣги бѣ добъръ, както трѣбваше да бѣде. Трудѣше се и прилежавахе, като мравка, работѣше въ воденицата отъ тъмни зори до мракъ. Господарѣтъ бѣше твърдѣ много доволенъ. Отъ день на день иманието на воденичаря ставаше все по-голѣмо и по-голѣмо. Единъ день, когато прилежно вършѣше Борисчо своята работа, доближи при него стария воденичаръ, помоли го да отиде веднага въ неговата стая да се-

1) мѣсто, дѣто пренощуватъ вѣжницитъ.